

дѣла, — му бѣ казалъ нѣкога стареца и сега тия думи се потвърдяваха за Павла.

— Тѣй е! Ако азъ бѣхъ мъртвеца, кой би тръгналъ да ме изпровожда? Онѣзи ли, които лъгахъ, крадохъ, убихъ; онѣзи ли, които оскърбихъ, наклеветихъ и разсипахъ. . . Моятъ баща се срамува отъ мене, близкитѣ не искатъ да ме видятъ. . . Само доброто остава; чрезъ него умрѣлиятъ живѣе.

И клюмна глава Павель, слушайки камбанения звѣнъ, замисленъ: за онѣзи, които сж вѣнъ, азъ не мога се поправи. Не мога имъ се отплати. За тѣхъ азъ съмъ мъртавъ. Но тѣзи, които сж въ затвора — за тѣхъ той може да стори нѣщо. — Старецътъ Игнатъ си отиде, — се замисли Павель,